

İmtihanlar Gelip Geçer, Hesap Günündeki Kitabımız Baki Kalır

Kulun bu dünyadaki temel görevi, Allah'ın emir ve tavsiyelerine uymak, O'nun rızasını aramak ve O'nun hoşnutluğunu kazanmaktır. Gerçek bir müminin en büyük arzusu da budur. Bu geçici dünya hayatını Allah'ın kendisinden razı olacağı şekilde tamamlamak, Allah'a kavuşmak ve cennete girebilmek ister.

Allah kullarına cenneti vaat etmekte ve onları cennete çağırmaktadır. Nitekim Allah şöyle buyurmaktadır:

Ey huzura kavuşmuş nefis! Rabbine, O'ndan razı olmuş ve O da senden razı olmuş olarak dön. Kullarımın arasına katıl, cennetime gir. (Fecr Suresi, 27-30)

O halde ortada çok önemli bir hakikat vardır: Mümin cenneti ister ve Allah kulunun cennetine girmesini ister. Fakat bunun gereklilikleri vardır. Sadece dille "Ben cenneti istiyorum" demekle veya "Ben iman ediyorum" demekle bu sonuç gerçekleşmez. Çünkü böyle olsaydı Allah'ı gerçekten seven, büyük bir özenle tüm hayatı boyunca O'nun hoşnutluğunu arayan insanlarla, yalnızca diliyle iman ettiğini söyleyen fakat imanı hayatına yansıtmayan insanlar arasında hiçbir fark kalmazdı.

İnsanın neye gerçekten değer verdiği, söylediklerinden çok yaşantısında görülür. İmanın da insanın tüm hayatına yansması gerekir. Kalbi Allah aşkıyla dolu olan, O'na güzel bir kullukla kavuşmayı arzulayan ve O'nun rızasını her şeyin üzerinde tutan insanın hayatı, yalnızca diliyle iman ettiğini söyleyen kişinin hayatından mutlaka farklı olacaktır. Hiçbir şey Allah'a olan sevgisinin önüne geçemez. Nefsinin basit arzuları uğruna Allah'a olan sevgisini heba etmez. Nefsinin hoşuna gitmeyen bir durumla karşılaştığında hemen Allah'ı unutup olaylara veya karşısındaki insanlara benlik veren insanların durumuna düşmek istemez.

Mümin, karşısındaki insanın da yaşadığı olayın da Allah tarafından yaratılmış bir görüntü, bir imtihan olduğunu bilir. İmtihan olarak karşısına çıkarılan görüntüler karşısında kolaylıkla şirke düşen bir iman seviyesini kendisi için asla kabul etmez. O, imanının en üstününe özlem duyar. Çünkü Allah'a en yakın olmak ister. En ufak bir imtihanda Allah'ı unutan insan olmak istemez.

Bu yüzden nefsine ağır da gelse, karşılaştığı olayın kendisini eğitmek, daha güzel ve daha iyi bir hale getirmek için Allah'ın karşısına çıkardığı bir fırsat olduğunu bilerek davranır ve Allah'ın rızasına uygun, Rahmani bir tepki verir. Nefsine dokunan bir görüntüye aldanıp Dostu olan Allah'la arasındaki sevgiyi ve yakınlığı zedeleyecek bir duruma düşmekten şiddetle sakınır. Nefsine yenilip öfkelenmek, karşısındaki insana benlik vermek, onu Allah'tan bağımsız bir varlık gibi görmek istemez. Çünkü bütün bunların Rabbini unutmak anlamına geldiğini bilir. Dolayısıyla nefsine ağır gelen bir durumda hemen Rabbine yönelir ve kendisine şu soruyu sorar: "Allah benden burada ne istiyor?" Böylece imtihanı Allah'tan uzaklaşmak için değil, Allah'a daha da yakınlaşmak için bir vesile haline getirir.

Unutulmaması gereken bir gerçek de Allah Katında "önce" ve "sonra" olmadığı ve insanın ahiretteki yeri ve konumunun, insan daha dünyada yaşarken Allah tarafından bilinmekte olduğudur. Zira tüm evren ve canlılık, Allah'ın "Ol" demesiyle bir an içinde yaratılmıştır. İnsanların yaşayacakları hayat da baştan sona, bütün detaylarıyla Allah'ın sonsuz ilminde mevcuttur. Bu nedenle insan kendi ahiretteki sonucunu bilmezken, bu bilgi Allah Katındadır. Diğer bir anlatımla insan, kendisi için ezelde belirlenmiş olan kaderi yaşamaktadır.

O halde şu an yeryüzünde gördüğümüz tüm insanların, kendimiz de dahil olmak üzere, ahiretteki yerleri bellidir. İnsanların dünyadaki her davranışı bu nedenle çok önemlidir. Rabbini aşkla ve tutkuyla seven, yalnızca O'nun hoşnutluğunu dileyen, her baktığı yerde O'nu gören ve O'na yakınlaşmayı hedefleyen bir insanın en büyük arzusu, ahirette yerinin cennet olmasıdır. Çünkü cennette olmak, sonsuza kadar Rabbinin sevgisini yaşayabilmek demektir. Diğer ihtimalden ise şiddetle sakınır, çekinir ve imtina eder. Bu nedenle Rabbinin hoşnutluğunu tehlikeye atacak hiçbir davranışa girmez. Nefsinin sıkıştığı bir anda sözleri ağzına geldiği gibi sarf etmez, düşünmeden hareket etmez, karşısındakine benlik verecek şekilde davranmaz. Mümine yakışan bir tavırla hareket eder ve Allah o anda kendisinden ne yapmasını istiyorsa onu yapmaya çalışır. En güzel sözleri seçer, öfkesini yener, nefsinden feragat eder veya yapılması gereken başka akılcı bir

davranış varsa onu gerçekleştirir. Her durumda Kuran'a, Kuran ahlakına uygun davranır. Kötülükten sakınır, nefesine teslim olmaz, insanlara ve olaylara Allah'tan bağımsız bir güç ve benlik yüklemes.

Bütün bunlar zor görünebilir. Çünkü nefisler azgındır ve çok çabuk alevlenmeye eğilimlidir. Fakat müminin edindiği hedef, hayatının düsturu haline geldiğinde bütün bunlar kolaylaşır. Onun bir hedefi vardır: Ölüm gelip çattığında, ölüm melekleriyle karşılaştığında, Rabbinin huzuruna götürüldüğünde ve hesabı görüldüğünde Allah'a karşı mahcup olmamak, pişmanlık yaşamamak, Allah'ın razı olduğu kullardan olmak, "Alın, kitabımı okuyun!" diyenlerden olmak, Allah'ın sevgisine, rahmetine ve cennetine mazhar olmaktır. Nitekim Kuran'da bu kimselerin hali şöyle anlatılır: "Kitabı sağ tarafından verilen kimse der ki: 'Alın, kitabımı okuyun! Doğrusu ben, hesabımla karşılaşacağımı biliyordum.'" (Hakka Suresi, 19-20)

Bu nedenle mümin, nefsinin oyunlarına karşı her zaman tetikte ve uyanık olur. Onun için Allah'ın rızasını kazanmak, hayatın herhangi bir ayrıntısı değildir. Hayatın kendisidir; hayatın anlamı, merkezi ve tek amacıdır. Önceliği dünyayı doya doya yaşamak değildir. Elbette dünyevi işleri bütünüyle terk etmesi gerekmez, ancak dünya işlerini hayatının amacı haline getirmez. Onun önceliği, imtihanı kazanabilmektir. Eğer Allah'a güzellikle varmak istiyorsa, imtihan boyunca uyanık ve dikkatli olmak zorundadır.

İnsanın hayatı boyunca işlediği ameller kadar, ağızından çıkan sözler de çok önemlidir. Nitekim Allah'ın ayette belirttiği gibi insanın söylediği sözler dahi anbean kaydedilmektedir: "İnsan hiçbir söz söylemez ki yanında onu gözetleyen ve yazmaya hazır bir melek bulunmasın." (Kaf Suresi, 18) Mümin, hesap gününde karşılaşacağı kitabını meleklerin kaydettiği güzelliklerle doldurmak ister. Bu nedenle güzel söz söylediğinde amacı yalnızca karşısındaki insanı mutlu etmek değildir; ondan da öte, Rabbinin beğenisini kazanmak, kendi kitabını güzelleştirmektir. Bir insanın gıyabında konuşmadığında bunu yalnızca o kişiyi korumak için değil, Allah'ın bundan hoşnut olmayacağını bildiği için ve yine hesap günü kitabı eline verildiğinde Rabbine karşı utanmamak, nefsi uğruna O'na şirk koşmayı tercih etmiş bir insan konumuna düşmemek için yapar. Affettiğinde, sabrettiğinde, alttan aldığı, fedakarlıkta bulunduğu, yardım ettiğinde, merhamet gösterdiğinde bunların hepsinin kendi hesabında yer aldığını bilir.

İlla ki bir şeyler vesile olacaktır ve insan imtihan edilecektir. İmtihan olması için zahirde bir görüntü yaratılır. O görüntünün kendisi çok da önemli değildir; gelip geçicidir. Örneğin insan, bundan on yıl

nce hangi olayla, hangi insanın hangi davranışıyla veya hangi sözüyle imtihan edildiğini bütün ayrıntılarıyla hatırlamaz. Fakat melekler kaydetmiştir ve o kitap her şeyi hatırlayacaktır. Nitekim Kuran’da şöyle buyrulur:

Kitap ortaya konmuştur. Suçluların, onda yazılı olanlardan korkuya kapılmış olarak, “Vay halimize! Bu nasıl kitapmış! Küçük-büyük hiçbir şey bırakmadan hepsini sayıp dökmüş!” dediklerini görürsün. Böylece yaptıklarını karşılarında bulmuşlardır. Rabbin hiç kimseye haksızlık etmez. (Kehf Suresi, 49)

İnsan, dünyada yaşarken kendi kitabını nasıl doldurduğuna bakmalıdır. Asıl konu, imtihan olduğu olayın detayları, karşısındaki kişinin eksiklikleri ve hataları değildir. Asıl konu kendi amelleri, kendi davranışları, kendisi için özel olarak yaratılan imtihanlar karşısındaki tavırları ve bu imtihanları karşılama biçimidir. Mümin, asıl olarak kendi ahiretini ilgilendiren bu noktalar üzerinde durmalıdır. Karşısındaki insanı yenmek, ona karşı üstün gelmek asıl mesele değildir. Veya her şeyin kendi istediği gibi ilerlemesi, kendi isteklerinin yerine gelmesi de asıl mesele değildir. Asıl mesele, bu kısa dünya imtihanında Rabbimiz olan Allah’ın rızasını kazanmak, O’nun sevgisine ve sonsuz cennetine layık olabilmektir.

<https://www.harunyahya.info/makaleler/imtihanlar-gelip-gecer-hesap-gunundeki-kitabimiz-baki-kalir>